

et paafaldende stort Gjemmensnitstal ud, saa at man naarede kan sige, at Formuen ikke er regnet højt nok, end at Indkomsten skulde være regnet for højt i Sammenligning med Formuen. Denne Retning tror jeg, at jeg har Medhold hos det store Flertal af Folketingets Medlemmer, naar jeg har foreslaaet en dobbelt Beskatning af Formuen i Forhold til Indtægten af den personlige Virksomhed. Dernæst tror jeg, det var rigtigt at foreslaa et Fradrag, — dog ikke for Formuens Vedkommende, thi den er i og for sig en Gønde, og denne Gønde til at svare Stat er ikke afhængig af den Person, i hvis Hænder den befinder sig, og det lille Fradrag, jeg dog har foreslaaet for Formuens Vedkommende, er dels motiveret af praktiske Grunde og dels af Hønsynshensyn; derimod maa man gøre et Fradrag fra Indkomsten af personlig Virksomhed, for at denne kan betragtes som en virkelig skattepligtig Indkomst; her maa man fradrage det nødvendige Underhold; thi det, der udskræves til det allernødvendigste Livsunderhold, kan dog ikke regnes for egentlig Skatteerne. Det er imidlertid underkastet en høj Grad af Lovl, hvor stort Fradrag man skal gjøre. De Derrer vilde se, at jeg har sat dette Fradrag meget højt, højere end man pleier, nemlig til de første 600 Rd. af al personlig Virksomhed, samt for Husfruen til 100 Rd. og for hvert Barn under 14 Aar til 50 Rd.; saa at man i en sædvanlig Familie kommer op til et Fradrag af 1000 Rd., hvilket altsaa vil sige, at hele Mængden af Indtægterne af den personlige Virksomhed lidt ikke kommer med paa denne Maade. Fradraget behøver jo ganske vist i flere Henseender paa et Støt. Spørgsmaalet om, hvorvidt det skal fradrages for Kone og Børn, er navnlig meget omvistet. Jeg skal i saa Henseende ikke henholde mig til Argumenter fra den kommunale Formue- og Leilighedsstat, hvor der tages et saadant Hønsyn, og heller ikke til, hvad der tidligere er kommet frem fra ikke saa Rigsdagsmand navnlig fra Sylland; men for mig staar det klart, at den Mand, der har den større Familie, har mindre Gønde til at give Stat end den, der har den mindre. Hvad særlig Husfruen angaar, er det jo sikkert, at hun i en Mængde Familier ikke bidrager Videt til Indkomsten Forsørgelse; i andre Samfundsklasser er det Modsatte Tilfælde; i det Høieste er der hendes Virksomhed hjælpende. Som altid i slige Forhold, naar man ikke er ganske korrekt, vilde man ellers ogsaa komme til sære Tilfælde. Man vilde f. Ex. se saadanne Tilfælde, hvor to Personer, saalænge de ere ugifte, ere fri for at svare Stat, medens de, saasnart de gifte sig og slaa deres Indtægt sammen, uden at den bliver større, blive skattepligtige. Det er jo aabenbar urigtigt. Hvad der imidlertid hos mig har været det Afgjørende for at sætte Fradraget saa højt, er Hønsynet til de indirekte Afgifter. Der er mange af disse, som jeg vil bevare, som

det efter min Anskuelse vil være hensigtsmæssigt at bevare; jeg vil saaledes bevare og under visse Omstændigheder forhøje Brændevinsafgiften, ligeledes vil jeg bevare Afgiften af Sukker — Sukker bruges ganske vist mere af de Velhavende, om end næppe forholdsvis saa meget som af den lavere Middelklasse. — Jeg vil heller ikke ophæve Tolden paa Kaffe. — Kaffe bruges ganske vist meget af den lavere Middelstand, der ikke er velhavende. Og da jeg saaledes anser det for nødvendigt at beholde adskillige Skatter, der i og for sig hoile mere trykkende paa de mindre Velhavende, er dette Grunden til, at jeg har troet det rigtigt at gaa saa højt op med Fradraget. Der er endnu et Hønsyn, der i høj Grad taler for dette Fradrag, ikke fra Formuen, men fra Indtægten af den personlige Virksomhed. Det er dernæst tillige et vigtigt praktisk Hønsyn, der her gjør sig gjældende. Thi naar jeg ser paa de Lande, hvor Indkomstskatter ere anvendte alvorligt, kan jeg ikke frage, at Beskatningen af Indtægterne af den personlige Virksomhed ikke er praktisk for hele det store Tal af den lave Befolkning. Selvangivelse kan man jo her i Almindelighed ikke faae Folk til at gjøre. Hvem veed f. Ex. af de mindre Næringsdrivende, hvad de virkelig have i Indtægt; det er oftest ligefrem umuligt for dem at opgive deres Indkomst. Og selv om man i et enkelt Tilfælde kan faae en Selvangivelse fra dem, hvorledes kan man da kontrollere den? Hvilket besværligt Maskineri, naar man da vil tage Sagen alvorligt og ikke vil tage den løst, saaledes som man hidtil har gjort, det, som bidrager saa meget til at gjøre den til en daarlig Skat. Erfaringerne fra Tyskland, England og fra hvilket som helst Land, hvor man har prøvet Indkomstskatten, vise den Grundsætning, at denne Skat kun er praktisk for de mere Velhavende, men ikke for den store Mængde af Befolkningen. Dette er da en Grund, der yderligere støtter dette, at man skal sørge for at indrette Skatten saaledes, at den ikke kommer til at omfatte hele den talrige Klasse af Befolkningen, at man derimod skal beskatte denne ved at bibeholde en Del af de indirekte Skatter. Man vil saaledes, naar man kaster et Blik paa de Klasser, vi i Pragis her faae med at gjøre, se, at en stor Del af Bondestanden kun kommer med gennem Formueskatten, alle de mindre Velhavende paa Landet komme kun med i Formueskat og ikke i Skat af personlig Virksomhed, saaledes at de slet ikke komme med, som Intet ere, selv Gaardejerne komme ofte kun med i Formueskatten, og det Samme gjelder om Jæsterne, der ei have stor Indtægt af deres Virksomhed, thi Jæsterettigheden er jo efter Forslaget blandt de Gjenstande, der skulle vurderes. Alt hele den Mængde, der kun leve af Arbejdet, ikke kommer med i Skatteansættelsen, vil medføre en stor praktisk Lettelse. — Jeg har foreslaaet, at dette Udvalg skulde gaa igennem alle Indtægter. Det strider ganske vist imod, hvad der har været Tilfældet med de sædvan-